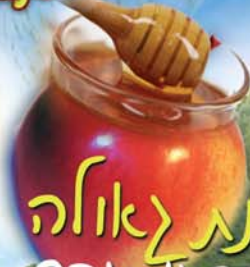

להיות בעידן הגאולה

פוקחים עיניים עם משיח וגאולה יום יום

התענוג שמעורר השופר

ראה/י הפתגם בשבת קודש

אשנא לאולה אבה ואמוקה גבגבא וממנה

יקימנו ונחיה לפניו, ושני פירושים ניתנו לפסוק. לפי פירוש אחד (חידושי מהרש"א למסכת ראש השנה יח, ב), 'יום השלישי' הוא צום גדליה. לפי פירוש רש"י, 'יום השלישי' הוא כינוי לבית המקדש השלישי. נמצא שבאותו מילים בהן רמזו האחרון באירועי חורבן הבית הראשון - נרמז גם הבית השלישי, שייבנה תכף ומיד. (התועודות תנש"א חלק רביעי עמוד 349)

אקחים ניצול לאולה אישי

מעובד ע"פ שיחותיו הקדושות

של הרבי מליובאוויטש שליט"א מלך המשיח

שבת קודש

א' תשרי, יום א' של ראש השנה (19.9)

התענוג שמעורר השופר

כאשר חל ראש השנה בשבת, לא תוקעים בשופר. בתורת החסידות מוסבר, כי תקיעת השופר נועדה לעורר את התענוג האלוקי שבברית וקיום העולם, ובשבת מתעורר התענוג הזה מאליו, 'מלמעלה', גם ללא התקיעה. אולם בבית המקדש תוקעים בשופר, גם כאשר חל ראש השנה בשבת. לתקיעה שבבית המקדש כוח לעורר תענוג אלוקי ופלא, מרומם וגבוה יותר מזה שמתעורר מעצמו בשבת, ולכן גם בשבת לא מוותרים עליה. (לקוטי תורה לרבי שניאור זלמן מליאדי, דרושים לראש השנה נז, א)

יום ראשון

ב' תשרי, יום ב' של ראש השנה (20.9)

הממליכים הראשיים

בכ"ה גאלול החלה בריאת העולם. ביום השישי לבריאה - א' בתשרי - נברא האדם, וביום זה אנו חוגגים את ראש השנה. המעניין הוא שבתפילת מוסף של ראש השנה - אנו אומרים: 'זה היום תחילת מעשיך'. כלומר, היום - א' בתשרי - התחיל מעשה הבריאה. למרות שהלוא יום זה הוא היום השישי לבריאה?

התשובה היא שביום השישי נברא מי שמגשים את תכלית הבריאה ולכן כאילו רק אז מתחילה הבריאה. האדם נברא עלי אדמות כדי לגלות את מלכותו של הקדוש-ברוך-הוא, ואכן כבר ביום שנברא קרא אדם הראשון לכל הנבראים: "בואו שתחווה ונכרעה, נברכה לפני השם עושינו".

דגש מיוחד ניתן לכן כאשר ראש השנה חל בפועל ביום ראשון - היום בו היה הקדוש-ברוך-הוא יחיד בעולמו. וזו בעצם מהות הקיום של התורה והמצוות בכל הדורות: להביא לגילוי המלכות האלוקית בכל העולם, גילוי שיגיע לשיאו בגאולה השלמה, שתבוא תכף ומיד.

(על פי התועודות תנש"א חלק ד' עמוד 366 ותנש"א חלק רביעי עמוד 357)

יום שני

ג' תשרי, צום גדליה (21.9)

היום השלישי והבית השלישי

צום גדליה הוא האחרון בשרשרת הצומות שתקנו חז"ל לזכר מאורעות החורבן. ליום זה יש גם קשר הדוק לגאולה: נאמר בספר הושע (ו, א), 'ביום השלישי

יש עניין לא לעיין במדרסום בשבת

ליסינג השכרה ומכירה

אפשרות להשכרת רכב 7-10 מקומות

1-700-5-56789 057-6521717

גליין 101

ראש השנה 5,770
א-1 תשרי ה'תשע"ו
(19-25/9/09)

הגשה עריכה ועיבוד מרכז חב"ד למחשבי צפון הגב
המסר 241 מעלים ס"ל 052-8085770
Email: bhm@neto.net.il

סיפורים קטנים לא גיננים גדולים כמה אפשר לחכות?

פעם ישבו מתי מספר מחסידיו של הצדיק רבי ישראל מרז'ין בבית המדרש, לגמו לחיים, ושוחחו ביניהם דברי חסידות. לפתע פתאום נפתחה דלת בית מדרשו והרבי בכבודו ועצמו נכנס. כשראה הרבי את החסידים יושבים יחדיו, התיישב ביניהם ואמר:

"אספר לכם מעשה שהיה. עד לפני זמן לא רב היו יהודים רבים בני כפרים ועמלי כפים שעוד משחר ועוריהם החלו לעסוק כשוליות אצל בעל מלאכה כדי לעזור ולסייע בנטל פרנסת הבית. מטבע הדברים כפריים אלו היו נבערים מדעת, הם לא ידעו קרוא וכתוב, ובוודאי אף לא ללמוד ולהתפלל. אף על פי כן, לקראת ראש השנה יום כיפור היו הללו מקפידים תמיד לנסוע אל העיר הסמוכה למקום מושבם כדי להיות לפחות בימים הנוראים ביחד עם מנין יהודים בבית הכנסת, למרות שהיו יושבים ומתבוננים סביבם מבלי לפנות את פיהם.

מעשה ככפרי אחד כמותם, שנכח אף הוא בבית הכנסת בתפילת השחר של ראש השנה, ישב והביט נכחו מבלי להתפלל, כשהגיע הציבור לתפילת העמידה החלו המתפללים לגעוש בכנייה. לא הבין הכפרי ותמה בלבו - 'מדוע בונים הם? הן הרי שום קטטה לא התחוללה וגם מריבה לא פרצה, אם כן מה הסיבה לכנייה זו? חשב הכפרי ולבסוף החליט בלבו - אין זה אלא משום שהתפילה מתארכת יתר על המידה, ובנסתם מקרקרת ברעב משום שמהבוקר לא בא דבר לפיהם. רעבים הם!...

המשך הסיפור בעמוד הבא

יום שישי

ז' תשרי (25.9)

שמחה של מצווה

לשמחה יש סגולה מיוחדת לזרז את הגאולה. כי אמנם אמרו חז"ל (תלמוד בבלי מסכת ברכות לאא) ש'אסור לאדם למלא פיו שחוק (שחוק ושמחה) בעולם הזה', אולם באותה סוגיה הם לימדו כי מותר להתמלא שחוק מקיום מצוות. משמע, שראוי ונוכח להרבות בשמחה של מצווה ועל-ידי זה לזרז את הזמן שבו נוכל לשמוח בשמחה הגדולה ביותר, שמחת הגאולה השלמה, עליה נאמר: "אז יימלא שחוק פינו" (תהילים קכו, ב).

מעבר לכך, בדורנו זה לאחר שנתגלה כבר המשיח, שיבוא ויגאלנו תכף ומיד - כבר מותר וצריך להתמלא בשחוק.

(התועודות תנש"א חלק ראשון עמוד 56 ותנש"א חלק רביעי עמוד 211)

יום שלישי

ד' תשרי (22.9)

קרבות 'חטאת' על העבר

על רוב החטאים שחוטאים בשוגג יש להביא לבית-המקדש קרבן חטאת. זאת מעבר לחובה הגמורה לשוב בתשובה שלמה על החטא. כאשר אין בית-מקדש אין אפשרות להביא קרבן, ולכן נסלח לאדם החוזר בתשובה, גם בלי שיביא קרבן. השאלה היא, האם לאחר שתבוא הגאולה נצטרך להביא לבית-המקדש קרבנות חטאת על כל מה שחטאנו בגלות? - מהא"י הקדוש משמע כי אכן כן. אולם הדבר לא חד משמעי. אמנם בגמרא (מסכת שבת יב, ב) מסופר על תנא שחטא וצוין לעצמו, כי לכשייבנה בית-המקדש עליו להביא קרבן. אולם אין מכאן ראיה כי זו חובה על כל יהודי ויהודי.

(לב חיים חלק א סימן לא)

יום רביעי

ה' תשרי (23.9)

כולם צדיקים

מדברי חז"ל ז"ל עולה, כי לכתחילה יקומו לתחייה הצדיקים בלבד, ורק לאחר ארבעים שנה יקומו לתחייה כלל ישראל. אולם ייתכן כי כבר בתחילה יקומו לתחייה כל עם ישראל, משום שנאמר: "ועמך כולם צדיקים". כולם נקראים צדיקים, הראויים לקום מיד לתחייה.

(על פי התועודות תנש"א חלק ראשון עמוד 55)

יום חמישי

ו' תשרי (24.9)

'יום קרן משיחו'

יום הסתלקות הרבנית חנה,

אמו של הרבי מליובאוויטש שליט"א מלך המשיח שמה של הרבנית שניפרטה ביום זה - חנה - הוא ראשי התיבות של שלוש מצוות: (הפרשת) חלה, נידה, הדלקת הנר (בערבי שבת יום-טוב). מצוות אלה, שעליהן עומד הבית היהודי, הופקדו בעיקר בידי הנשים, שעליהן נאמר כי בזכותן תבוא הגאולה השלמה (תלמוד בבלי מסכת סוטה יא, ב).

חנה הוא גם שמה של אמו של שמואל הנביא, שגם לה יש קשר מובהק אל הגאולה: את שירתה המפורסמת היא חותמת במילים: "וייתן עוז למלכו ויום קרן משיחו" (שמואל א, סוף פרק ב).

(התועודות תנש"א חלק רביעי עמוד 348)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

יוסף סמילה בן סעדה ושוכלות בת אילנה אירן ושפחתם שיהו לברכה והצלחה בחינן, בבריאות ובכל - בניו/י

לא לשמור על קדושת הגליון

תשרי מס מלך המשיח

גיסים ומופתים מתגלגלים

בחודש תשרי בחצר הרבי שליט"א נולך המשיח. הגעגועים גזברים לראות את הרבי. חסידיים עושים הכל על מנת להסתופף במוחצית הרבי בלבית רבינו שבבבל 770 ברזקליו בני- יורק.

מערכת "לחיות בעידן הגאולה" שמחה להגיש לציבור הקוראים צרור סיפורים מביית חיינו 770, מותו ביטחון שבקרוב נזכה לראות ולשמע את הרבי מלך המשיח בעניין: "תורה חדשה נפי תצא" בקרוב ממש!

מופתים מהמלך על מזוזות

לרגל חודש אלול והחגים בהם נוהגים לבדוק את המזוזות והתפילין.

על לבבך

ר' דוד, יהודי מבוגר, תושב לוד, הועבר באופן דחוף לבית הרפואה עקב התקף לב. כעבור חמישה חודשים שוחרר מבית הרפואה, אך הרופאים צוו עליו, שינוח במשך רוב היום, ורק לעת ערב יטייל מעט.

פעם בעת הטיול פגש בידידו ר' שלמה גרינוולד ז"ל, וספר לו על כל הנעשה עמו, וסיים שהוא כבר מיואש לגמרי... ר' שלמה יעץ לו לכתוב לרבי שליט"א מלך המשיח, ולמרות שר' דוד לא רצה בתחילה, השתכנע בסוף וכתב.

תשובת הרבי לא אחרה לבוא: "בדיקת המזוזות, אזכיר על הציון".

מיד מסר ר' דוד את המזוזות לידי הרב קפלן ז"ל, רב שכונת חבי"ד בלוד. כשפתח הרב את המזוזות נדהם לראות שהמלה "בלבבך" מטושטשת ובלתי קריאה.

מיד רכש ר' דוד מזוזות חדשות. וחש בטוב, הוא רצה ללכת לבית הכנסת להתפלל, אך אשתו בראותה זאת נבהלה מאוד ואמרה לו: השכחת מה צוו עליך הרופאים? עליך לשכב במיטה ולנוח.

ולשווא היו כל הסבריו של ר' דוד שכעת הוא חש בטוב.

לבסוף הסכימו ביניהם, שר' דוד יבדק אצל

הרופא. כאשר קבל הרופא את התוצאות ממכשיר הא.ק.ג. סרב להאמין, וחזר על הבדיקה שנית. אך גם הפעם הלב נשמע (נראה) בריא. ספר ר' דוד לרופא את ספור המזווה, "יאם יד הרבי כאן", אמר הרופא "אני מבין".

מוקדש לידידנו היקרים

לזכות **תומר אוסקר** בן רחל שיי - **ליום הולדתו** - שיזכה לברכה הצלחה בבית נאמן בישראל בגו"ר

לזכות **ישראל דוד טעלישווסקי** בן רבקה שיי לברכה והצלחה בכל מעשי ידיו בגו"ר

לע"נ **יעקב בן ברוך** וציפורה זאבור ז"ל לברכה והצלחה בגו"ר **לבנו זוהר** וכל המשפחה שיחיו

גלעד אבני בן שולמית ואיילה בת לאה ומשפחתם שיחיו לברכה והצלחה **ולגמור חתימה טובה בגו"ר**

לזכות **יצחק מרדכי פסלר** בן חיה וליסה לובה בת פייגי ומשפחתם שיחיו לברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם בגו"ר **ולגמור חתימה טובה בגו"ר**

המשך הסיפור מעמוד הראשון:

בהיות הכפרי רעב כמותם, אף הוא החל לבכות יחד עמם. בין כה וכה הסתיימה תפילת העמידה, והמתפללים חדלו מן הבכייה. חזר הכפרי ותמה כבתחילה, יהן ריה הם לא אכלו ביתיים, ומרעבונם לא נושעו - מדוע הפסיקו אפוא לבכות?

הניח הלה שוב את ראשו בין ידיו והרהר בכבוד ראש כשפניו לובשים ארשת רצינית לפתע זכר שקודם שעזב את בית מארחו בדרך לבית הכנסת הבחין בעקרת הבית שנתנה בתוך סיר הלפתן, חתיכת בשר קשה שהצריכה בישול רב, וככל שמצטמק הבשר יותר, נעשה התבשיל ערב וטוב יותר. אין זאת - אמר בליבו - שגבל כך פסקה בכייתם, שהרי אין להם להצטער על ההתמהמהות הממושכת, כיון שהאוכל הולך ומשביח: נתקררה דעתו גם הוא והפסיק מלבכות.

כשהחלו התקיעות שבו המתפללים וגעו בבכייה נוראה. הפעם לא נותר בו כח, ושוב התפלא מדוע הם בוכים כעת? אימץ הכפרי את מוחו ועד מהרה תמיהתו התיישבה - יהן אמת שהבשר יערב יותר ככל שהזמן יתארך, עם זאת כמה כבר אפשר לחכות... פרץ גם הוא בבכייה יחד עמם. סיים רבי ישראל מרודיון את סיפורו, קם ממקומו ועזב את בית המדרש.

משיצא הצדיק החלו החסידים לסות ולירד לסוד הבנתו של הסיפור, ולבסוף הגיעו למסקנה, שאין זה אלא משל על הגלות המתארכת...

אומנם, בכל רגע בגלות ניתן לקיים מצוות וללמוד תורה וכל רגע כזה שווה המון בזמן הגאולה, אך למי כבר יש כוח לחכות, אין זאת שלמרות כל העילויים הנפלאים של זמן הגאולה אשר נפעלים מכל מצווה אפילו הכי קטנה בזמן הגלות - הרי כשל כוח הסב"ל אין כוח לחכות - רוצים כבר את המשיח עכשיו!

(מלוקט מ"מביא גואל" של ר' מנחם זיגלבוים שיי שילקט מסיפורי חסידיים; ימות המשיח)

תשלך

בשנים הראשונות לנשיאות הרבי שליט"א מלך המשיח, לפני שהיתה בריכת דגים בסמוך ל-770, נהגו ללכת בראש השנה לתשלך ל"פרוסקט פארק". הרבי הלך בראש התהלוכה, ואחריו מאות אנשים, בשורה ובסדר מופתי.

בשנת תשי"ז ירד גשם חזק מאוד. הגשם התחיל אחרי שיצאו מ-770 והתחזק מאוד בהמשך הדרך. כולם היו רטובים לגמרי, אך אף אחד לא 'ברח' ואדרבה, כולם שרו ביתר שמחה ועוז, אך כאשר הגיעו לשער הגן, מצאו אותו נעול.

הרבי נתן את הסיפור לידי הרב דוכמן ע"ה, טיפס על השער, ירד מהזד השני והמשיך ל"יתשלך", ואחריו כל הקהל הגדול, זקנים ונערים, עלו מעל השער, וכן בחזרה. חלקם חזרו בבגדים קרועים, כולם רטובים - אך השמחה והריקודים הרקיעו שחקים.

כשחזרו, כנס הרבי לחדרו, הוציא בקבוק יין ואמר: (תרגום מאידיש) כל אלו שישתו ויאמרו "לחיים", יכולים להיות בטוחים ששום דבר לא יארע להם (הכוונה מהגשם). וכן היה.

כוס של ברכה

מנהגו של הרבי מלך המשיח שליט"א לחלק כוס של ברכה מהיין של ההבדלה במוצאי החגים.

פעם, במוצאי חג השבועות, הגיע לחלוקה יהודי שהיה משותק ביד ימינו, ולכן אחז את הכוס ביד שמאל. כאשר הושיט את ידו על מנת שהרבי ימזוג לכוסו, הביט בו הרבי והבחין בבעיה, הוא עצר לרגע ובקשו שיחזיק את הכוס ביד ימינו.

היהודי לא ידע מה לעשות - הרי אינו יכול להזיז את ידו הימנית. בעודו חושב, שמע פעם נוספת את קולו של הרבי, המבקש לאחוז את הכוס ביד ימין. קולו של הרבי, הביט בו הרבי, החיוך טוב הלב התמפיד, כל אלו נסכו בו ביטחון, והוא ניסה, וראה איזה פלא - היד זזה והרבי מלא את כוסו במלואה בכוס ברכה.

אין צריך לומר שכעבור זמן לא רב שבה ידו לתפקד כאחד האדם, ויהי לנס.